

Վահան Տերյան

Բարակիրան նահրուհին ինձ ժպտաց,
Նահրուհին տխուրաչյա և համեստ.
Այնպես վառ էր լեռնադստեր դեմքը բաց,
Նայվածն այնպես հրեղեն ու անարվեստ:
Եվ հյուսիսային հեռուներում ու ցրտում,
Կարծես ցուլաց իմ նահրյան արևն ալ,
Կարծես բոցե մի վարդ բացվեց իմ սրտում,
Եվ չի կարող արբած հոգիս լուռ մնալ,
Եվ չի կարող սիրտըս չերգել այդ անբիծ
Յուրը, որ ինձ ժպտաց այսօր ցուրտ հեռվում.
Այդպես արևն է դուրս նայում մութ ամպից
Իմ նահրյան բա՛րձր, բա՛րձր աշխարհում...

Ваан Терян

Мне наирянка улыбнулась тонкостанная,
Печальных глаз был прям и огнен верный взор,
И чист был пламень, как заря из ночи данная,
Горел и жил открытый облик девы гор.

И там, где северно и сумрачно от холода,
Наирский день блеснул в душе, как солнце, ал,
И в сердце – роза, сердце огненно и молодо,
Оно горит – и мне велит, чтоб не молчал.

Не петь нельзя мне непорочную и чистую,
Огонь поёт, огонь – краса, я весь в огне,
Так солнце тучу разрезает дымно-мглистую,
Наирский край, высокий край, весь виден мне.